

af den kvindelige Intelligens, ja, saa maa den kvindelige Intelligens ikke staa højt i Danmark.

Kan man ikke godt holde egne Blade, betale Skat, høre Forelæsninger, være Medlem af Foreninger, læse Skønlitteratur, gaa paa Kafé og ryge Cigaretter uden egentlig at være intelligent? Gør ikke mange Mænd det samme. Ingen finder vel derfor paa at sige: »Hvilken intelligent ung Mand, han ryger, læser »Tine«, gaar paa Kafé osv.«

Stifte Foreninger og politisere, i det mindste saa det har nogen Art, kan man ganske vist ikke uden en vis Intelligens. Men hvor mange af dem giver sig af med det?

Hvad vil det sige, at I — en — interPELLERER? Hvad vil det sige, at et Par er med til at danne Foreninger? Hvad vil det sige, at enkelte kæmper for Stemmeret? Enkelte af en Stand, der efter de sidste Oplysninger udgjorde 422 ved samtlige københavnske og frederiksbergiske Kommuneskoler.

Eller mener Hr. Karl at have motiveret dette med Intelligensen fyldestgørende ved de gode Examinere? Uden at undervurdere Lærerindeexamen tør man dristig sige, at den kan tages med en jævn, god Forstand og dygtigt Slid, og det plejer Kvinderne ikke at lade det mangle paa. Man mener jo ikke, at enhver Mand, der har en eller anden Examen, maa være intelligent, hvorfor da tro det om Kvinderne?

Eller finder Hr. Karl, at det er deres Dygtighed i Gærningen, der beviser deres Intelligens? Mon det ikke snarest er deres Gaver til at omgaas Børn, som kommer dem til Hjælp her? Grunden søges maaske sikrest i det Fond af opsparede Kræfter, som Kvindekønnet sidder inde med fra de lange Tider, i hvilke det kun har vegeteret, og som Kvinderne nu bringer ind paa Arbejdsmarkedet.

Vil Lærerinderne med Rette fortjene Rosen: Blomsten af kvindelig Intelligens, maa de ganske anderledes tage Del i Tidens Bevægelser.

Jeg ved vel, at de fleste Lærerinder har kæmpet en haard økonomisk Kamp samtidig med, at de forberedte sig til Examen. Jeg kan derfor godt forstaa, at de i de første Aar efter at have faaet Timer kan føle Trang til at hvile ud i den trygge Følelse, som en fast Stilling giver. Men jeg kan ikke forstaa, at de kan slaa sig til Ro i denne Følelse af at være kommen paa den grønne Gren. Ser de da ikke, at der er mange Krav, der stilles til dem? Der er først og fornemmost Kvindesagen i alle dens Afskygninger. Er der nogen Sag, Lærerinderne synes selvskrevne til at virke for, er det denne. De, der er blevne selvstændig erhvervende Kvinder, maa dog allerbedst kunne skatte dette store Gode og hjælpe deres daarligere stillede Søstre til at opnaa det samme.

Lærerinderne siger selv, at deres Gærning virker fordummende og opslidende. Vist er det, at Pluraliteten af dem er meget indsnævret i deres Livssyn. De har ikke Interesser ud over de rent faglige; det skulde da være for et godt Bord, og naar det kommer højt for lidt Theater og Literatur. Men Interesser for Samfundsforholdene ud over, hvad andre Fruer og Frøkner i Almindelighed har, maa man ikke søge hos denne Stand.

Forholder det sig nu virkelig, som de selv siger, vilde det da ikke være klogt at tage et andet Arbejde op ved Siden. Et Arbejde, der kunde tilføre dem ny Tanker og saaledes virke forfriskende paa den daglige Gærning i Skolen. Jeg vil foreslaa Lærerinderne, at de langt fyldigere melder sig ind i de Foreninger, der kæmper for Kvindens Ligestilling med Manden og deltager i deres Møder, saa vil enhver snart finde en Plads efter sine Evner. Maaske bliver det en fremskudt Post, maaske kun en Plads i Rækkerne, men det er ogsaa godt, thi intet styrker i Kampen for en Sag som det at føle, at man har de mange med sig. Er der saa en virkelig Intelligens til Stede, skal den nok forstaa at gøre sig gældende.

Og nu deres Frisind. Indsenderen ønsker, at Fremtiden maa finde dem bestandigt fastere i deres Frisind. Det Ønske kan jeg fuldt ud slutte mig til, thi der staaer en hel Del i den Retning tilbage at ønske. Man maa stadig erindre, at jeg taler ikke om Undtagelserne, men om Reglen. Og Reglen er den, at Lærerinderne stikker lige saa fast i den gammeldags Opfattelse af Kvinden og Samfundet, naturligvis med et lidt moderniseret Tilsnit, som de fleste andre Kvinder. De er just lige saa hurtige som disse til at dømme et Ord, en Handling, et Liv, der ikke kan gaa ind under den snævre Grænse for det passende og rette, som Samfundet har draget for Kvinden.

Og lad os saa vente med at proklamere Lærerindernes Intelligens og Frisind, til de sætter Frugt i Tale og Gærning.

Bax.

Om Kvindens Valgret.

I denne Tid, hvor Kvindens Valgret er paa Dagsordenen, vil jeg tillade mig at fremkomme med nogle Bemærkninger i den Anledning.

Der er paa et Medlemsmøde, der blev afholdt i Kvindevalgretsforeningen, fremkommen det Forslag, at Kvinderne paa Grundlovsdagen skulde danne et Protestmøde mod Grundloven, fordi den udelukker den ene Halvdel af Menneskeslægten. Men da jeg personlig er mod alt, hvad der hedder Stillen til Skue, og af den Grund ikke vilde deltage i et saadant Protesttog, kan jeg antage, at der er mange, der er af samme Mening, og jeg vil af den Grund fraaraade et saadant.

Derimod vil jeg foreslaa, at Kvinderne, i Lighed med hvad de udøvede paa Valgdagen, vil fra de forskellige Talerstole, udtale en Protest mod en Grundlov, som ikke alene udelukker den ene Halvdel af Menneskeslægten, men ogsaa er affattet saaledes, at den kan fortolkes paa en saadan Maade, at den ikke bliver, hvad der aabenbart har været Hensigten, *et sundt Udtryk for Folkets Vilje*.

Bedst vilde det være, om hele Oppositionen vilde slutte sig sammen og danne en stor og mægtig Protest mod Grundloven i dens nuværende Form, og at Kvinden der vilde møde saa fuldtallig som mulig.

Dernæst har der paa et Møde i Kvindelig Fremskridtsforening været spurgt om, hvorledes Kvinderne hurtigst muligt kunde opnaa kommunal og politisk Valgret. Der har været svaret, at Kvinderne fremdeles maatte agitere og arbejde; men da der ikke har været fremsat noget positivt Forslag, vil jeg tillade mig at fremsætte følgende: at Kvinderne afholder saa mange og store offentlige Møder som muligt, for derved igennem at danne en offentlig Mening, og dernæst, at der indgives saa mange Adresser i Rigsdagen som muligt: thi bliver Kvinderne ved at bombardere Rigsdagen med Adresser, kan det maaske dog have den Virkning, at Rigsdagsmændene faar Øjet op for, at der virkelig er Alvor i Kvindernes Fordring om kommunal og politisk Valgret.

V. M.

Lejlighedsnotitser.

Tilegnet Kvindebladets Læsere.

To Kasser.

4de Januar.

At Hustruen har Ret til sin Del af den fælles Indtægt, naar hun gør sin Pligt paa den Plads, hun er stillet, er noget, jeg saa gerne indrømmer, men jeg tror næppe, denne Ret kan hævdes i Praxis i de Hjem, hvor Armoden har Overtaget over Velstanden; og af den Slags Hjem har vi sikkert alt for mange for Tiden her i Danmark. Hvorledes skal f. Ex. Mand og Kone i en Arbejderfamilje kunne opføre sig med to Kasser, naar blot Manden er den erhvervende, og der ikke en Gang kan blive en Smule Beholdning i den Kasse, han har? De fleste Arbejderfamilier er komne